

[Waldorff]

man faktisk godt forvente, at der var nogen, der var i tvivl om venstres holdning til et sådant lovforslag.

Jeg mener sådan set, at hverken venstres holdning eller de der tungtvejende samfundshensyn, som man nu kommer cyklende med, er så udviklede. Når venstre vil opretholde illusionen om frie forhandlinger, er det, fordi man dengang helt nøgternt vurderede, at det ville være den mest effektive måde at få knoklet lønarbejderne på i den overenskomstsituation. Det er jo en kynisk vurdering uden videre dikkedarer af, at arbejdsgiverne denne gang var stærke nok til, at man kunne presse et overenskomstresultat igennem, som var en nulløsning, som var en minusløsning, at man altså kunne sikre profitterne i de kommende overenskomstår på denne måde, og altså – formulerer man det så i venstresprog – siger de tungtvejende samfundshensyn, at man ikke griber ind i en overenskomst.

Når det så viser sig, at konsekvenserne af venstres holdning faktisk fører til, at en arbejdergruppe siger nej og med andre ord ikke uden videre har tænkt sig at acceptere styrkeforholdene, som de er, bliver situationen en anden for venstre; så siger de tungtvejende samfundshensyn naturligvis, at man må gribe ind med et diktat.

Men jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke hr. Enggaard for, at vi faktisk fik en afsløring af venstres trandrivende hykleri. Hr. Enggaard sagde, at den socialdemokratiske ordfører helt undlod at nævne det mest urimelige tab ved denne her konflikt, nemlig den enkelte landmands tab. Det er altså efter venstres mening det mest urimelige tab, at de bønder, som ejer andelsslagterierne, ikke kan komme af med deres svin på grund af en konflikt, som de selv har været den altafgørende grund til; at de ikke kan komme af med deres svin, at de mister en fortjeneste, er altså det mest urimelige tab.

Det kan ikke skjules, at hvis man lige ser bort fra de skvat, som har siddet og forhandlet overenskomst for slagteriarbejderne, er det selvfølgelig bøndernes og deres virksomheders insisteren på at få slagtet svin under forhold, som betyder de værste arbejdsskader formentlig, som eksisterer herhjemme, og som man insisterer på på grund af den økonomiske gevinst ved det, som fremkalder konflikten. Og så siger hr. Enggaard, at det

er helt urimeligt, at den enkelte mand som følge af, at han er arbejdsgiverpart i denne konflikt, lider tab.

Jeg kan kun se én parallel til den argumentation fra venstres side, og det er den situation, at vi andre stillede os op og sagde: det mest urimelige tab i forbindelse med denne konflikt er, at slagteriarbejderne ikke får fuld løn under strejken. Det er fuldstændig parallelt til venstres argumentation om, at bønderne ikke må lide tab som følge af denne konflikt.

Jeg mener, at det bare viser én ting, nemlig at der er intet tungtvejende samfundshensyn, heller ikke fra venstres side sådan set, hvis man skærer igennem sludderet, som taler for et indgreb . . .

Formanden:

Taletiden er udløbet.

Waldorff (VS):

Ja, jeg skal straks . . .

Formanden:

Nej, ikke straks. Taletiden er udløbet.

Waldorff (VS):

Jeg bemærker praksis.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes, vi i folketinget kan være tilfreds med, at venstresocialisternes folketingsgruppe ikke er større. Jeg synes, dette her er en for alvorlig situation til at holde den slags happening, hvor hver især af talerne jo var inde på at nedgøre lønmodtagerne og dem, som arbejderne har valgt.

Hvad var det, hr. Steen Folke sagde? Han sagde, det var en tandløs og forknoklet arbejdvægelse, vi havde med at gøre. Hr. Kurt Hansen fortalte, at arbejderbevægelsen var en flok får, der lod sig skræmme til at stemme den ene eller den anden vej. Og nu her til sidst fik vi at vide af hr. Waldorff, at det var en flok skvat, der sad og forhandlede.

Jeg synes, vi kan være tilfreds med, at gruppen er så lille, som den er, og at den happening, vi her har overværet, er overstået.